

MEMURUN MİRASI

Recep Şenyüz

Redaktör

Yılmaz Akan

Kapak

Yusuf Anar

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

**YAZARDAN
DİREKT**

ISBN: 978-625-7237-26-0

1.Baskı: Temmuz 2021

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altıntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa cad. No: 4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 45604

Bu kitabı başta kahramanım babama, melek anneme, kardeşlerime, aileme, canımın içi evlatlarıma; yirmi üç yıl hizmet ettiğim Eminönü çalışanları ve altı yıl hizmet ettiğim Fatih Belediyesi muhasebesindeki evlatlarıma, 2016 yılından bu yana görev yaptığım Şişli Belediyesi'ne geçmeme sebep olan Nagihan kardeşim olmak üzere Şişli'nin delisi Sonay Ertung'a ve muhasebe servisine ve beni tanıyan tüm delilere ithaf ediyorum.

ÖNSÖZ

Her insan yaşadığı hayatın roman olduğunu söyler ama kimse cesaret edip bunu yazıya dökmez. Ben de rahatsızlık geçirmesem bu düşüncede kalırdım ama rahatsızlıktan sonra cesaretim ve çocuklarıma karşı sorumluluk duygum beni bu kitabı yazmaya zorladı.

2012 yılı Temmuz’unda Ramazan ayının ilk günü sabah kalktım; saat 11.00 civarıydı. Eşim “Sende bir tuhafılık var, bir doktora gidelim,” dedi. “Bir şeyim yok iyiyim,” diye cevap verdim. Arkasından istifra edince eşim ısrarını sürdürdü ama ben yine “Olmaz.” dedim. Bu arada telefonum çaldı, arayan ablamın gelini Suna’ydı. “Nasılsın dayı, iyi misin?” dedi. Ben de “İyiyim kızım, bir şeyim yok,” dedim. “Dayı seni rüyamda çok kötü gördüm,” dedi. “Yok bir şey, çok şükür iyiyim,” dedim telefonu kapattım. Evin zili çaldı; kapıyı açtım baktım kayınbiraderim Ayhan. “Hadi ağabey bir hastaneye gidelim,” dedi. Eşim benden habersiz ağabeyine haber vermiş. Kayınbiradere “Gerek yok, oruçlusunuz. İnsan bir istifra etti diye doktora gider mi,” dedim. Ayhan “Hadi kırma beni,” diye ısrar edince aşağı inip Ayhan’ın arabasına bindim ve Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne gittik.

Hastaneye girer girmez beyin tomografisi çektiler. Ayhan sağ olsun bu arada bütün tahlil ve tomografi sonuçlarını toplamış. Nöroloji uzamanının yanına gittik. Sonuçlara bakan doktor, “Bir şeyin yok, gidebilirsin” dedi. Bu arada sol kolumda uyuşma hissettim. “Hocam, benim sol tarafım uyuşuyor,” dedim ve orada bayılmışım. Hemen Renkli-MR çekilmiş ve beynimde pıhtı atıldığı tespit edilmiş. Bu arada kardeşlerim ve sevdiklerim hastaneye dolmuşlar. Hastane, yoğun bakımda yer olmadığı için beni Kartal Devlet Hastanesi’ne göndermek istemiş. Kardeşlerim ve kayınbiraderim “Bu hâlde nasıl gider?” deyince beni Bahçelievler’de özel bir hastanenin yoğun bakımına kaldırmışlar. Hastaneye bin

kişiyi yakın insan toplanınca, doktor yakınlarımdan yirmi kişiyi odasına çağırması ve “Tıbben yapacak bir şey kalmadı, her şeye hazırlıklı olun,” demiş. Beni bir hafta yoğun bakımda tutan hastane servise almak istemiş. Herkes karşı çıkınca, o zaman yoğun bakımı olan bir devlet hastanesi bulun denmiş. Dostlarım, sendika çevrem ve çalıştığım belediye'deki oda arkadaşlarım yana yakıla hastahane aramışlar ve sonunda Samatya Hastanesi'nde yer bulmuşlar. Özel bir ambulans bulup beni oraya sevk etmişler. Ambulansa bindirilirken gözüm açılır gibi oldu; sevdiklerim dua ediyordu. Ambulansta kardeşim Şakir vardı yanımda. Samatya'ya inince ablamı ve Bursa'dan gelen yeğenlerimi gördüm. Sonra yine kendimi kaybetmişim. Bu konuya yine değineceğim.

Bütün bu günleri atlatıp hastaneden çıkınca çocuklarıma hayatımdan kesitler anlatıyordum. Onlar da her akşam, “Baba yaşı hikâyesi, anlatsana,” diyorlardı. Çocuklarıma para, mal mülk bırakmadım ama onurlu bir yaşam bıraktığımı anlatmak için bu kitabı kaleme almak istedim.

Bu yaşa gelene kadar, hayatım boyunca, size ve sizin gibi ülkem çocuklarına güzel, sömürüz, savaşların ve kanla şiddetin olmadığı bir dünya bırakmak için uğraştım. Ama maalesef ülkemde o kadar kan emici, katil, silah tüccarı ve çevre katili var ki bunların yüzünden insanlık ölmeye başladı; ne yaparsan yap menfaat üzerine işleyen bir toplum olduk. Özür diliyorum sizlerden ve tüm çocuklardan, yetmedi mücadelemiz. Bizim dönemde yaşamış gençler ya öldürüldü, ya cezaevlerinde çürüdü, o dönemden bugüne sağ erişebilen de ya kalpten, ya kanserden ölüyor, ölmeyenler de benim gibi engelli bir şekilde yaşıyoruz. Yaşıyoruz derken ot gibi değil, hâlâ mücadele ederek ve bildiğimiz doğruları yaşayarak anlatmaya çalışıyoruz.

Çocuklarıma; miras.

Doğum ve Çocukluk

3 Aralık 1963 yılında, İstanbul'un Fatih ilçesinde bulunan Fındıkzade semtinde, meşhur Cuma Pazarı'nın kurulduğu yerde kiralık bir gecekonduda oturan ve 1955 yılında Makedonya Üsküp'ten göç ederek Bursa'ya yerleşmiş göçmen bir ailenin sekizinci çocuğu olarak Bakırköy Kadın ve Doğumevi'nde dünyaya gözlerini açmışım. Yugoslavya'dan Bursa'ya yerleşen ailem, 1962 yılında İstanbul'a gelmiş. Babam o zaman Bursa'nın İpekçilik semtinde Kolsuz Faik'in¹ dokuma fabrikasının kazan dairesinde çalışıyor. Babam ailesini İstanbul'a taşıdıktan sonra aydan aya çalıştığı Bursa'dan İstanbul'a gelir çuvala un, şeker; tenekeyle yağ ve evin diğer bütün alışverişlerini yapıyor, tüm ihtiyaçlarını karşılar Bursa'ya yeniden gidermiş. Annem okuma yazma bilmez, parayı da tanımaz gariban bir kadıncağız.

Günler geçiyor, annem bana hamile kaldığını öğreniyor. Büyüklük abımların sayesinde dokuz aylık süreci dolduruyor ve 2 Aralık gecesi sancılanıyor. Ablamlar, abimler annemi Bakırköy Doğum Hastanesi'ne kaldırıyor. Kaldırıldığı hastanede beni doğuran annem doğumu yaptıktan sonra hastaneden çıkmak istiyor ancak çıkması için o zamanlar, aşağıda örneğini gördüğünüz, iş yerinden vizite kâğıdı getirmek zorunluymuş.

1 Kolsuz Faik (Boğazlıyan 1891 - Bursa 1968); iş adamı ve sanayici, 8. dönem Bursa Milletvekili. Soyadı kanunundan sonra Yılmazipek soyadını almıştı. 1946'da Bursa milletvekilliği de yapmış olan Kolsuz Faik, Bursa'da kurduğu fabrikayla dokuma ve ipekçiliğin modern teknolojilerle geliştirilmesine öncülük etmiştir -e.n.

		EK-4
SOSYAL SİGORTALAR KURUMU		
VİZİTE KÂĞIDI (Sigortalıya Ait)		
Belgenin Düzenlendiği Tarih: 23.05.2007		
A- SİGORTALININ		
1. T.C. Kimlik No:	111111111111111111	İkametgah Adresi: Bakırköy Mev. Halk Cđ. Tiro Konutları Blok K:14 D:200 Yenimahalle Posta Kodu: 34744 Ev Tel: 2164723641 Cep Tel: 5324531181
2. Sigorta Sicil No:	1	
3. Adı ve Soyadı:	ŞEVKİ YÖNTEM	
4. Baba Adı:	KEMAL	
5. Cinsiyeti:	Erkek ☒ Kadın ☐	
6. Uyruğu (Yabancı ise Ülke Adı):	T.C. ☒ Ülke Adı:	
7. Doğum Yeri: Doğum Tarihi:	İZMİR 01.05.1956	
8. Öğrenim Durumu:	İlk ☐ Orta ☐ Lise ☐ Yükseköğl. ☐ Okunuyorsa ☐	
9. İşe Giriş Tarihi:	01.05.1999	
10. İş Durumu:	Çalış ☐ Memur ☐ Geçici ☐ Full Time ☒ Part Time ☐ Diğer: _____	
11. Viziteye Çıkarak İşin İşyerinden Ayrıldıkları Tarih ve Saat:	23.05.2007 11:00:00	
12. Son Bir Yıl İçindeki Toplam Ücretli İşin Gün Sayısı:	0	
B- İŞ KAZASININ		
13. Olduğu Tarihçe Çıkan Toplam İşçi Sayısı:		
14. Olduğu Sırada Sigortalının Yapmış İş ve Bu İşin Mahiyeti:		
15. Oluş Şekli:		

Babam Bursa'da. Haberleşmek için memlekette tek tük bulunan ankesörlü sokak telefonundan başka doğru dürüst haberleşme imkânı yok. Bir tek zenginlerde ev telefonu mevcutmuş. Ya telefon bulup arayacaksın, ya telgraf çekip bir hafta bekleyeceksin ya da birinin gidip haber vermesi lazım. Bu arada ben doğmuşum ama vizite kâğıdı gelmediği için hastanede rehin kalıyorum. Canım annem hastane Bakırköy, deyince Ruh ve Sinir Hastanesi sanıyor ve korkudan tualete bile gidemiyor. Rehineliğimin beşinci gününde vizite kâğıdını getiren babam gece yarısı hastane basıp bizi zorla çıkarıyor hastaneden.

Mevsim kış, yaşadığımız yer iki göz oda gecekkondu. Babam Bursa'ya dönmek zorunda, gitmese işten atacaklar. Birer yaş arayla doğmuş üç çocuk. İki ay içinde babam işten ayrılıp İstanbul'a gelmiş ve Alibeyköy'de Sungurlar Kazan Fabrikası'nda işe giriyor. Bu arada eski Cerrahpaşa Hastanesi'ni bilenler bilir hastanenin yanında morg vardı. Hastanenin bittiği yerde, morgun yan tarafında üç katlı bir ahşap eve taşınıyoruz. Ahşap evin iki katında

çok sevimli bir aile vardı. Çok sevimli Remziye Teyze ve kocası Sabri Amca ve çocukluk idolum tıp okuyan oğulları Muzaffer Ağabey. Evde tuvalet ortak, iki oda onların iki oda bizim. Ev ahşap. Banyo yok, şimdilerde lüks evlerde ebeveyn banyosu bizde hamamcık derler, babam odanın birinin içine yapmıştı. Biz çocuklar ise teneke leğenin içinde yıkanırđık. Bina içten merdivenli ve üstte Nazlı Teyze, girişte ise Aga Salih dediğimiz göçmen bir aileyle iç içe yaşıyoruz. Hepimiz iç içe, kocaman bir aile olarak yaşıyoruz. Evin güzel bir bahçesi ve etrafında nar, ayva, erik ve hurma ağaçlarının bulunduğu ufak bir havuzu vardı. Küçük yuvarlak havuzun içinde balıklar varmış ama annem elde yıkadığı çamaşırların suyunu havuza dökünce balıklar mevta... Üç aile bir arada yaşıyoruz. Akşamları camdan yazlık sinemada film seyre ediyoruz.

Bu arada pabucum dama atılıyor; eve yeni fert teşrif etmişti: kardeşim Şakir. Babamın dokuz, annemin dördüncü çocuğu; aslan parçası gibi evin en ufağı. O doğunca “Kardeşin doğdu, sana hediyeye getirdi.” diyerek bana yumurta ve çikolata vermişlerdi, ben de çok sevinmiştim. Kıskanmayayım diye yapmışlar. Aramızda yedi yaş var. Sessiz bir bebektir, hepimizin oyuncacı olmuştur. Annem elde çamaşır bulaşık yıkamak, yemek yapmak ve temizlik işleriyle uğraşırken kardeşime ailemizin serserisi Nazliye Ablam bakıyordu. Komşularımız da kardeşimi çok seviyorlardı. Hatta aynı katta yaşadığımız Remziye Teyze karyolasının altına meyve koyar, kardeşim de emekleyerek o meyveleri bulup yerdi.

Bu arada okul çağım gelmiş ilkokula başlamıştım. Cerrahpaşa’da Hobyarlı Ahmet Paşa İlkokulu. Ne güzel günlerdi, okulumuz şirin bir okuldu.

Bu arada evde bir tek babam çalışıyor. Okul harçlığı çok lüks bir şeydi; haftada bir gün ya verilir ya verilmezdi, harçlık verildiği gün ilk işimiz kantinden gazoz ve simit almak olurdu.

